

EDITORIAL

Un acord tàcit

Els pressupostos del 2012 del Govern de la Generalitat van superar ahir les esmenes a la totalitat presentades pels partits d'esquerra gràcies al rebuig del Partit Popular de Catalunya, que, juntament amb CiU i Joan Laporta, van votar en contra de les esmenes de retorn de PSC, ICV-EUiA, ERC, C's i SI. El resultat va ser de 53 vots a favor i 77 en contra. D'aquesta manera el PPC tornava a CiU el vot. Cal recordar que l'executiu de Mariano Rajoy va aprovar el paquet de mesures anti-

dèficit amb el vot a favor de CiU. D'aquesta manera, populars i convergents donaven corda a les veus que apuntaven a un acord tàcit, en definitiva, un pacte ocult que podria deixar-se veure puntualment en les votacions dels respectius arcs parlamentaris, al Congrés i al Parlament de Catalunya. La necessitat, d'altra banda, provoca aquesta unió. D'una altra manera és quasi impossible donar sortida a solucions impopulars per intentar minimitzar els efectes de la crisi.

ESCRITORS DEL CAMP DE TARRAGONA

Peix de gat

Peix de gat, de Jordi Tiñena
Arola editors, Tarragona, 2011

Ahores d'ara, el franquisme com a tema, en tota la seva dimensió cronològica (guerra, dictadura i postfranquisme de galtes rosades), ja ha donat una bona colla de fruits literaris. En català i referint-se a Catalunya, hi ha hagut textos que s'hi han acarat des del mateix moment en què es produïa el fenomen i altres que han provat de reflexionar-hi amb posterioritat. Sales, Pedrolo o Baixeras poden ser exemples del primer tipus. Els exitosos *Pa negre*, d'Emili Teixidor, o *La veu del Pamano*, de Jaume Cabré, podrien ser-ho del segon. Jordi Tiñena, que en les dues darreres dècades ha anat construint una sòlida i coherent obra narrativa, hi ha dedicat el seu darrer títol, en què, d'alguna manera, conflueixen els diferents interessos temàtics de l'autor. Efectivament, Tiñena ha mostrat, d'una banda, una predilecció per conflictes polítics pròxims en el temps, en què es posava en joc la

Joan Cavallé
Escriptor

llibertat de les persones, i en què ell podia mostrar fins a quin punt la condició humana pot degradar-se. És el cas de novel·les com *Un dia en la vida d'Ishak Butmik* (premi Ciutat d'Alzira, 1994; 1995), dedicada al llavors fresc conflicte dels Balcans, o d'*El mercant* (2005), d'un caràcter més abstracte però que prenien com a referent la situació kafkiana que viuen els presoners en alguns conflictes del s. XXI. Per altra banda, Tiñena ens ha acostumat a la novel·la històrica, en un viatge per diferents èpoques. En moltes d'aquestes novel·les, l'autor ha volgut que Tarragona se'n constitueixi en

l'escenari, ja sigui a l'edat mitjana (*La dona del grill*, 1996), al segle XVI (*Dies a la ciutat*, Premi Pin i Soler 1998; 1999) o al segle XVIII (*El vespre de Don Magí Castellarnau*, 1995). A *Peix de gat*, la novel·la i, per ara, darrera novel·la publicada de Tiñena sembla que conflueixin totes aquestes coses. Està ambientada a Tarragona, bàsicament al barri del Serrallo, en un període històric molt concret, el franquisme, i, com les novel·les esmentades en el primer grup, ens mostra la vilesa a què pot arribar la condició humana, encara que, aquí, amb espurnes d'ironia i d'esperança.

El peix de gat, segons explica l'autor, és «aquella morralla que sempre s'havia llençat per la borda». Un nom, doncs, bàsicament al·lusiu al lloc (el barri de pescadors), però també a un temps, aquella bona temporada en què tot el peix es venia, com si la gent es preparés per a unes èpoques no tan bones. Aquestes èpoques vindrien primer amb la guerra i, després, amb una llarga postguerra. La història que ha construït Tiñena

en aquesta ocasió podria ser qualificada d'una història que té la voluntat d'exemplificar (que no és el mateix que exemplaritzar); com si diguéssim: a aquests personatges els va passar això que explico, però d'històries com aquestes la realitat de llavors n'anava plena. La novel·la presenta una extensa galeria de personatges, que, en la seva singularitat, ens recorden persones reals que pul·lulaven pel país en els anys penosos de la dictadura. Des del falangista i voluntari de la Divisió Azul (amb «bigotet de formigues nanes»), que es converteix en mà executora de les vel·leïtats del règim, fins al mestre desplaçat a la llunyana Astorga per sotstreure'l del seu país i la seva llengua. Des del pescador que es fa destrossar un braç per evitar anar al front, fins a la dona que es va fer miliciana perquè no volia cosir. No hi falten referències a persones reals, com l'Elisa Cardona, afusellada a la Muntanya de l'Oliva, l'Angelita de Ca la Lines, que ensenyava a cosir a màquina al carrer Governador González, l'advocat Rafael

Nadal o el militant del PSUC José Arjona. Tot aquest mostrari de personatges ficticis i reals, passeja per una Tarragona ben real, en una història inventada però que podria ser real i en què apunten alguns fets històrics, des de la riuada de 1930 (l'aiguat de St. Lluç), fins a la vinguda de Franco a la ciutat; des de la inauguració del Pòsit, a la de la Universitat Laboral. La història que hi és contada no parla d'un fet en concret, sinó d'un cúmul de fets que la converteixen en un relat de venjances, fidelitats, vilesses, enraonies, malastrugances i pors. Probablement una de les característiques més remarcables d'aquesta novel·la sigui la manera d'estar contada, amb una veu plural, per part d'un narrador que es dissocia en alguns dels protagonistes, estimulats per les preguntes de Marcel, un llibreter serrallenc que vol escriure un llibre. El lector hi trobarà el llenguatge propi dels personatges i respirarà l'ambient del barri pescador de Tarragona, com si contemplés una vella fotografia mentre es menja un plat de peix.

El fracàs d'un model

L'any 2012 presenta un escenari polític que no s'havia donat mai en democràcia a Espanya ni a casa nostra, Catalunya. El Partit Socialista Obrer Espanyol està a un pas de transformar-se en un partit sense terra i perdre tot el seu poder territorial. A Catalunya, a cadascuna de les quatre províncies, el PSOE, o la seva marca blanca, el PSC, que a casa nostra són el mateix, ha vist com en un any ha perdut tot el seu poder municipal que va fer del PSC el partit amb més arrelament de Catalunya. A la nostra província, a Tarragona, encara tenen part de poder.

Jacinto Moreno
Portaveu del Grup Municipal del PP al consistori de la Canonja

Al meu municipi, la Canonja, el PSC ha estat el partit que ha guanyat les eleccions municipals i governa la Canonja. Ha estat el partit, també, que va capitanejar el procés cap a la independència. És, doncs, un partit al qual tots els que ens estimem la Canonja, i hem treballat per la Canonja, li hem de donar les gràcies. Avui per avui, no obstant, paga la pena destacar que el partit que en el seu moment va fer un gran favor al poble s'està transformant en un problema per al seu progrés i desenvolupament. El socialisme, tal com l'entén el Sr. Salvador Ferré, regidor

i portaveu del PSC, és una divisió entre els bons i els dolents, és un joc entre qui pot treballar per la Canonja i qui no, en què les regles les marquen ells, els socialistes. Per això el Sr. Ferré no té inconvenient a traslladar el debat polític al terreny personal. Així va començar la caiguda del poder del PSC als municipis de Catalunya, el fracàs del model socialista. Així començarà la caiguda del PSC a la Canonja, perquè d'una cosa poden estar segurs els canonjins i canongines: el Partit Popular, la meua formació, està compromès amb el progrés del nostre poble.

MÉS CONFIDENCIAL

L'Alegret dona solucions amb Twitter

«A través de Guàrdia Urbana, poden sancionar l'incivisme. Conec el carrer i hi ha una no vovera que realment fa pena». Així contesta la tinent d'alcalde del PP a Reus per de Twitter, fent gala d'un bon ús de les xarxes socials per a donar solucions als ciutadans. La pregunta era: «Com denunciar un porc que no recull les caques dels seus dos gossos al c/del Gas? N'estem farts!»

diari
més
tarragona - reus - costa Daurada

Edita: Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001- issn: 1579-5659

C/ Sant Agustí, 21, 3r.
43003 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21
C/ Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41
www.diarimes.com

Director General:
Carles Abelló

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Directora: **Sílvia Jiménez. [redaccio@mestarragona.com]**

Redacció: **Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases.** Especials: **Laura Gómez.** Tancament: **Mario López.** Fotografia: **Olivia Molet, Cristina Aguilar.** Edició de publicitat: **Sara Sorando.** Distribució: **Marta López.** Administració: **Núria Clos.** Publicitat: **Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull. [publicitat@mestarragona.com]**
Imprimeix: **Indugraf Offset, S.A.**

Distribució controlada: Amb la col·laboració de: Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència